

טמורת הש"ס

(א) מה מכ: ע"פ, (ב) טמורת: ט"ל, (ג) טמורת: ט"ל, (ד) טמורת: ט"ל, (ה) טמורת: ט"ל, (ו) טמורת: ט"ל, (ז) טמורת: ט"ל, (ח) טמורת: ט"ל, (ט) טמורת: ט"ל, (י) טמורת: ט"ל

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עב.

עין משפט
נר מצוה

לח א מ"י פירה מה'...
ט"ל ב מ"י ע"ש הלכה מ:
ט"ז ג מ"י פ"י ע"ש ה' טו
ע"ש כ"ח:
ט"ד ד מ"י פ"ד ע"ש הלכה
ט"ז:
ט"ה ה מ"י פ"ז מה' הלכה
ט"ז טמורת הלכה
ט"ז:

שישה מקובצת

א שמה יוציא ורד ראשו
חורן לפירושו: נ"ב ע"י
ח"ס: כבודות דף כ"ב ע"א:
ב לרביעית דם הבאה מן
המת: נ"ב ע"י ח"ס: מנחת
דף דף ע"א: ב סמטאה
וטהרה בלועה מיטמאה
ואשה כע"ל:

רבינו גרשום

והא עובר וחיה דכשתי
טבטי דמו: דעובר כפטי
במה ויד חיה במע
במה שנתן בלועין
העובר ורד וקא סמטא
ליה עובר לחיה: שאני
עובר הואיל כפטי לצאת
ולא מיהו כבלוע: טמאה
זו (אינה נפלה טמאה זו
דמטמאה עובר לחיה
אננה מר"ת): שמה יוציא
ולד ראשו חורן לפירושו
והוי כילוד: א"י הכי
אשה נמי: דהא חיישין
להא דאמרת שמה יוציא
ולד איכ אפי' האם
נמי תהא טמאה: אשה
מרגשת בצפנה: כשיצא
תהא יודעת: וחיה ליה
לחיה: כלומר: אמאי אמרי'
החיה טמאה שמה יוציא
ולד ראשו חורן לפירושו
וחיה ליה האם לחיה
כשיצא ראשו ולא תהא
טמאה מחיה עד ותימא
לה האם לחיה: הלויא
עובר כפטי אשה: כלומר
דאנו על פני הטהרה:
לרבות גולל ודוקס: גולל
זוה כסוי שעל בני ארון
שן דופק דפנת שטמטאן
כפת ולא להוציא עובר
כפטי אשה: ורבי עקיבא
לעמיה דאמאי אף רביעית
דמ: דר' עקיבא לא בעי
ליה להאי קרא: ושעור
א: כלומר רביעית אחי.
ואח"כ שחט את אמו
הבשר טהור: כלומר דאין
מטמאה מחיים:

והא עובר וחיה: דקמני ממני' החיה טמאה שבעה והאשה טהורה:
וקמני לה עובר לחיה: ש"מ דטמאה דאשה טהורה משום מגע
בית הסתרים הוא ולא משום בלוע: טעמא אין סופה לנאט: בתמיה:
טמאה זו: דמיה: מאי אינה מדברי סופרים: ל"ל למימר כולי האי
למא טמאה זו דברי סופרים משום
גזירה כדמפרש לקמיה: לא טמאה:
מתני' ר"ע היא דלמר עובר מת
שבעה אשה טמאה הלכך מטמאה לחיה
דטמאה בלועה מטמאה וטהרה
בלועה גומעמא ואשה טהורה משום
דמגע בית הסתרים הוא: אלא אפי'
לר' ישמעאל כו'. ולקמן בעי מאי
ר' ישמעאל ור"ע: גזירה שמה יוציא
כו'. דאי אמרת חיה שפסטה ידה
למע אשה ונגעה בעובר מת טהורה ידה
פעמים שהולד מוציא ראשו מן
לפרודור והוי הוא כילוד ומטמאה
וספורה חיה שעדין הוא צממיה
ואחי לטהרה אכל כדנעה שהשיט ידו
למע צממיה דקמני ממני' טהור ליכא
למיגור דמי מפני שרחם שלה גלוי דמי
מפיק חוי ליה: ערידא. עסקה היא
כצבליה ולריה וטרידא מלומר לחיה
אל תגע: על פני השדה: משמע
גלוי: להוליא עובר: שהוא דופן: גולל:
כיסוי הארון של מת: דופק: דף
שנתניו כדו: ור' ישמעאל סבר גולל
דופק הלכא הוא: וכי אתא קרא
להוליא עובר: ור"ע סבר עובר כמתי
אשה טמאה: וכי אתא קרא לגולל
דופק וקסבר לאו הלכא היא:
מדאורייתא מנה ליה: דטמאה דלא
מטמא ליה ממגעשומיה דעל פני
השדה ואפי' לא מימיר: כמה כנפש:
מת שהוא נתון נפש האחרת: רביעית
הלוג דם חיי האדם מתנין זו שצדך
הוא ממקיים: אף רביעית דם הכל
משני מחיים: הלכך האי קרא דמתיב
כיה חד נפש לאו רביעית דם אתא:
נפשות: משמע שמים: מה: דבר
שמימה כהא על ידו דהיינו רביעית:
מתני' הכשר טהור: שאין צממיה
מקבלת טמאה מחיים: הכשר מגע
נבלה: כשר העובר מגע אחר מן החי
שהוא מטמאה כנבלה בעבור הרועב
(ולקמן דף קמ"ג): אי נמי אם א' יא
עובר מת נבלה גמורה הוי האבר
אמו: מגע ערפה שחוטף: שהשיטה
האבר כצבליה מטהרמו מידי נבלה והיא
מטמאה מן המורה כדמפרש ואזיל אלא
מדברי סופרים:

תורה אור השלם

1. וכל אשר יגע על פני
השדה בחולל חרב או
במה או בעצם אדם או
בבקר וישא שבעת
ימים: מדברי טו טו
2. כל דבגע במת כנפש
אקניו אשר ימות ולא
יחטא את משכן ה'
טמא וצברתה דבגש
ההוא מישראל כי פי
נדה לא ידק עליו טמא
וקה עוד טמאמו בו:
מבדרי טו יג
3. ועל כל נפשת מת לא
יבא לבויו ולאמא לא
ישא: ויקרא כי בא

הגהות מורה"ב

אן ר"י ד"ה הכשר מגע
נבלה וכו' אי נמי אם יא,
מלה אלא נחמך: ויבי מלא
מ"ל דלא כ"י חסדא לקמן
דף ע"ד דבגש טמא
מל לביי שחטה טמאה
יכול עישה ומתיר ר"י
זיה כרנה שם דפליגי לאו
כאלו דעיני מת דרובי:
ב ר"י ד"ה (נפשות
הקודם) כי קמתי וכו'
מת אכתי שמה טמאה
וכי מ"ל:

מוסף רש"י

שמה יוציא ורד ראשו
חורן לפירושו: ונגע
חזן דמתי נפח היה ליה
ליד אלא הוי בלועה טמאה
מחיישיתא משום טמא
כמת ודה ח"ו: לרבות
גולל ודופק: שטמאה
מגע נפשה ונחל: ונחל:
ג) אם שאלו גולל לקבר
מטמאה לעולם אלא מת
טמא ואפילו טמא משם
טמא (טו): לרביעית
דמ: היא שיטת חיהו על
אלם ונלא הוי אל דאיקרי
מת עד שיהא טו שטור
מיהו (מורדור: ג) שחי
נפשות: משמע חטי בני
הדם: ומכח מת מדי מיהו
היט רביעית (טו): נפשות
היט ר' דאיקרי נפש
(טו) רביעית דם קרי ליה
נפש דמחיתין הם (שם)
לא: רביעית דם נמי
כנס (מ"ד ח"ו): הבשר
מגע נבלה: כל עיבור
והנחה נגע: אפי' כשר
טמאן (דברי ח"ו): כשר
העובר שהיה מחובר לאבר
הואל: נפשו ע"ה: מגע
טרפה שחוטף: שחט
הואל עדין הוא מחובר
כשעת שחיטה: אפי' שר
שאין שחיטה חתומה
כצבליה מטהרמה מדי
נבלה: טריפה שחוטף:
הטהרה ועמיהו מפרש
מתני' (ולקמן ע"ג):
מפרש שדוקסן טריפה
שחטה מלא מגע שר'
למידי נה ומפרש שרפה
שחטה מטמאה חל
המקדשים מדריגן: ע"ל
ג' חו

והא עובר וחיה דכשתי טבעות דמו וקא
מטמא לה עובר לחיה אמר רבה שאני עובר
הואיל וסופו לצאת אמר רבא עובר סופו
לצאת טבעת אין סופו לצאת אלא אמר רבא
פומבריתאי ידעי טעמא דהא מילתא ומנו
רב יוסף דאמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר
שמואל "טומאה זו אינה מדברי תורה אלא
מדברי סופרים מאי אינה מדברי תורה אלא
מדברי סופרים דלא תימא אליבא דר' עקיבא
דאמר "עובר כמעני אשה טמא אלא אפי' לר'
ישמעאל דאמר עובר כמעני אשה טהור גזרו
בה טומאה מדרבנן מאי טעמא (א) אמר רב
הושעיא גזירה (א) שמה יוציא ולד ראשו חורן
לפרודור אי הכי אשה נמי אשה מרגשת
בעצמה ותימא לה לחיה פרידא מאי ר'
ישמעאל ומאי ר"ע דתניא יוכל אשר יגע על
פני השדה להוציא עובר כמעני אשה דברי ר'
ישמעאל ר"ע אומר לרבות גולל דופק ור'
ישמעאל גולל דופק הלכתא גמירי לה ור"ע
עובר כמעני אשה טמא מדאורייתא מנה ליה
אמר ר' אושעיא אמר קרא "הנוגע במת כנפש
איהוה מת שבנפש של אדם הוי אומר זה עובר
שבמעני אשה ור' ישמעאל האי מוביש ליה
זו ילרביעית דם הבאה מן המת שבטמאה
שנאמר הנוגע במת כנפש האדם איהוה נפש
של אדם שבטמאה הוי אומר זו רביעית דם
ור"ע לטעמיה דאמר אף רביעית דם הבא
משני מחיים מטמא באהל (א) דתניא ר"ע אומר
מגין לרביעית דם הבאה משני מחיים
שמממאה באהל שנא' "ועל כל נפשות מת לא
יבא שתי נפשות ושיעור אחד: מרתנ"ג "בהמה
המקשה ליהודי והוציא עובר את ידו והחבתה
ואח"כ שחט את אמו הבשר טהור "שחט את
אמו ואח"כ שחט את אמו הבשר מגע נבלה דברי
ר"מ והכמוים אומרים 'מגע טרפה שחוטף
מה

וקאמר רחמנא דטהור אפי'
ואסור לטמאה ור"מ שחי טבעות נמי מתיבא בלע טבעת טמאה טיבל
ואוכל בתרומה ויש לומר דהתם לרין היה שלישי וצדיעי וכשאל
לאכול תרומה כדרי שזעה ימים שנגלה והוי היא מתקמח ככר
סמוך לנקב וצדוע תרומה אינה נוגעת בטבעת עד שמבא אללה
סמוך לנקב ואז היא ככר מעוכלת: והר"י חיה ועובר דכשתי טבעות דמו: מה שפי' כקונטרס אלמא דטומאה בלועה מטמאה וטעמא
דאשה טהורה משום בית הסתרים וכן פי' כסמוך גבי לא טימא ממני' ר' עקיבא היא וקשה נתי דמגע בית הסתרים לא מטמא לא מטמא אלמא ז"ל כדפירשנו דאשה טהורה משום טמאה בלועה היא ומהי היא כשתי טבעות: גזירה שמה יוציא ורד ראשו וכו'. פי'
כקונטרס משום דהוי הוא כילוד משמע דדוקא נקט ראשו ותימא דלמאי נקט ראשו אפי' הוציא ידו
כגון שהוציא ולד ראשו חורן לפירושו כד' אושעיא כו' משמע דר' אושעיא נקט דוקא ראשו ותימא דלמאי נקט ראשו אפי' הוציא ידו
חורן לפרודור נמי טמאה החיה שנגעה זו או הסיטה דמו לאו טמאה בלועה היא וי"ל דגזירת הכתוב היא דעד שיהא כילוד לא מטמאה
כדריש מעל פני השדה והשתא יחחא הא דלרין ר' ישמעאל למדרש טעמא מקרא דטעמיה פשטו דטומאה בלועה היא אלא משום דלא
מטמא בהוציא ידו עד שיהא כילוד ור' עקיבא נמי לא פליג אלא בהוציא את ידו וכן משמע דלא תימא אליבא דר"ע משמע דכר"ע אחיא
מתני' בפשיטות דטמאה החיה מדברי סופרים דגזרינן כולו כמעני אשה אטו הוציא ידו אלא אי ר"ע מטמא עובר כמעני אמו אפי' לא
יאל לחוך כלל היכי מתקמח ממנימא אליביה דמיה טמאה ואשה טהורה:
גולל ודופק: מפורש צפ"ק דכמויות (דף ד: ד"ה ע"ד): שתי נפשות ושיעור אחד: ור' ישמעאל סבר דיש אם למסורת ונפשת כתיב
כדאמר כנפשהוין צפ"ק (דף ד): וקשה דתרי קראי נרביעית דם ל"ל צממ כנפש י"ג: הוציא עובר את ידו והחבתה ואח"כ שחט
את אמו הבשר טהור: דעובר כפטיים אפי' מת חשיב כמי דהא קא מהני ליה שחיטה אמו להחירו אף כצבליה: והכמוים אומרים מיני
טרפה שחוטף: כשחיטה עושה יפול פליגי כדאמר כגמ' וקודם שחיטה לכו"ע אדם שנוגע באבר שנתון טהור דלא מחיים טמאה היכי
היה מהני שחיטה לרנבן הפקיע הטמאה לטהרות ועליל דקמני הושיט רועה את ידו ונגע בו טהור לאו דוקא לפי שהוא כפטיים דאפי'
הוציא עובר ידו לחוך ונגע בו הרועה טהור אלא להודיעו כחו דר' יוסי הגלילי דאפי' הכי בטמאה טמא א"י מודו רנבן כצבליה ידו לחוך
ונגע בו דטמאה טמא דלענין מה שפטיים הוא דמקשינן טמאה לטהרה ולא לענין מה שמתוך:

טהור